

Bilag 29.

Oversættelse.

Afsluttende bemærkninger i generalsekretær U Thants forord til årsberetningen om organisationens arbejde.

Jeg skal i år efter ti års tjeneste som generalsekretær slutte denne indledning med nogle kortfattede almindelige bemærkninger. De fleste er vel ganske ligetil og indlysende, men de afspejler nogle af mine egne følelser ved min embedsperiodes udløb.

De forenede Nationer og begrebet internationalisme, således som det er nedfældet i De forenede Nationers pagt, betragtes undertiden af regeringerne med alt andet end begejstring, ja af og til med misbilligelse. Jeg føler mig dog mere end nogensinde overbevist om, at det, som verden i dag ser ud, er en farlig illusion at tro, at man kan leve i sikkerhed uden dette begreb og uden en verdensorganisation, der bekender sig til det. Vi kender ikke den fulde rækkevidde af den nytte, De forenede Nationer gør — den lader sig simpelthen ikke måle. FN repræsenterer, sine mangler til trods, et ønskemål og et middel til at forsøge at virkeliggøre et stort idelal. Verdens lande og folk ville udsætte sig for en alvorlig risiko ved at vende ryggen til disse ædle bestræbelser.

FN-systemet er i dag den bedste og mest brugbare metode til udvikling af nationalisme og national suverænitet i trit med de uhyre store forandringer, der har gjort verdens nationer afhængige af hinanden. Hvis denne udvikling kan lykkes, vil vi måske nå frem til en nationernes verdenskoncert, hvori nationalismens bedste elementer er bevaret. I en nationernes koncert, hvor hver enkelt spiller sin retmæssige rolle, skulle vi omsider nå frem til, at staternes indbyrdes forhold hviler på realiteter og kendsgerninger snarere end på modstridende ideologier, fordomme og fremmedhad. Dette enkle håb kan måske forekomme naivt og urealistisk, men hvor umådelig produktivt og praktisk ville dets virkeliggørelse ikke være i hense-

ende til en bedre udnyttelse af vore ressourcer, vore talenter og vort korte liv her på jorden.

Hvis vi opnåede en virkelig ægte nationernes koncert, kunne verdensorganisationen omsider blive et redskab til harmonisering af staternes politik og handlinger og midtpunktet for en fælles indsats i alle de spørgsmål, og dem skorter det jo ikke på, som dybt berører mennesker over alt i verden.

Ingen kan nægte, at det er skuffende, hvad de politiske FN-organer har udrettet, omend der er sket store forandringer for så vidt angår både sikkerhedsrådets og generalforsamlingens arbejdsmetoder. At sikkerhedsrådet er vendt tilbage til at betjene sig af consensus-princippet er både en ulempe og en fordel, for det har ofte betydet, at rådet, når der ikke har kunnet opnås enighed om et vigtigt spørgsmål, end ikke har taget dette spørgsmål op. Hverken generalsekretæren eller noget andet organ kan på tilfredsstillende måde bygge bro over den kløft, der er skabt ved sikkerhedsrådets manglende forståelse af det ansvar, der er pålagt det i pagten. Vor organisation kan ikke opfylde sin vigtigste funktion, at opretholde international fred og sikkerhed, ved at lade kollektiv sikkerhed og kollektivt ansvar vige for kollektiv svaghed og kollektiv magtesløshed.

Det er utvivlsomt et skridt i den rigtige retning, at generalforsamlingen ikke som tidligere hovedsagelig beskæftiger sig med spørgsmål, der vedrører den kolde krig, men ofrer størstedelen af sin tid på en række langt videregående spørgsmål, hvorom stemmeafgivningen er forfriskende uforudsigelig. Det er imidlertid en svaghed, når der vedtages resolutioner, som ingen udsigt har